Сукоб на левици

Пише: Милорад Вучелић
петак, 16 мај 2008 17:02

Највећи Европејац у Србији јесте господин Драган Марковић Палма. Нема ни најмање сумње да је тако. Одувек сам то знао, нисам баш могао то прецизно да дефинишем и изразим и био сам прилично усамљен у тој спознаји, али сада то зна цела Србија и Европа. Солана је то и званично верификовао и оверио. Европска будућност Србије у сигурним је рукама.

Али питање о томе ко је шампион на левици у Србији искомпликовало се. Води се мртва трка. Узалуд се труди Божидар Ђелић да нас преко париског „Монда“ помирљиво убеди да између ДС-а и СПС-а „нема програмских разлика“. Можемо ценити Ђелићев напор да ову трку огласи нерешеном, али такмичење у левичарству драматично се заоштрава.

Демократска странка показује изузетан потенцијал у доказивању своје леве опредељености. На овим изборима она је под своје скуте ставила некада крајње прочетничку и антипартизанску странку Српски покрет обнове. Дакле, потпуно десничарску странку без икаквог изборног рејтинга „полевичарила“ је и увела у Скупштину Србије. Затим је у своје крило ставила неолиберале „експерте“ и фанатичне вернике транзиције и све „левичарск“ њишући унела у посланичке клупе. Ту се нису зауставили, да би доказали своју пуну приврженост већ заборављеним коминтерновским налозима да Југославију треба раскомадати на безброј делова, а један од њих јесте Војводина, пустили су под своје скуте и сепаратисту Ненада Чанка. И он, као и Млађан Динкић, одавно мисли да је девиза „Косово је Србија“ ни мање ни више него „колективно лудило“.

Историју свог доласка на локалну власт у Београду, Демократска странка обележила је свечаним рушењем петокраке са зграде градске скупштине. Тако је почело. Онда су свим антифашистичким борцима и партизанским херојима одузета имена улица. Дан ослобођења Београда од фашистичких окупатора, 20. октобар, престао је да буде Дан Београда. Сви споменици левим антифашистима оскрнављени су и уништени. Народни хероји су са својим ордењем били дословно пљувани и физички нападани по улицама Београда, и то у тренутку када су ишли на своје скромне и полуилегалне прославе. Тако се калила демократска лева младеж.

Наставило се после доласка ДОС-а на власт у Србији. Близу педесет хиљада људи смењено је и избачено с посла због тога што су били левичари или блиски социјалистима. Кризним штабовима отимане су успешне фирме. Паљене су куће и

нагрђивана деца социјалистичким правцима. Отета је зграда СПС-а и до дана данашњег остало је тако. Ухапшен је, па киднапован, а касније и ликвидиран председник СПС-а, Србије и Југославије – Слободан Милошевић.

Укинут је Закон о својинској трансформацији СПС-а. ДС је донео нови закон о приватизацији по којем је извршена права и принципијелна пљачкашка приватизација. Уништен је читав низ предузећа, а 400.000 радника најурено је с посла. Пензионери су доведени на ивицу глади и смрти. Здравствена заштита је сведена на минимум. Јавна предузећа су партијски приватизована, а сада се очекује и њихова потпуна приватизација. Укинути су колективни уговори. Синдикално организовање потпуно је обесмишљено. Најгору транзицију по сваку цену спроводили су левичари из Демократске странке.

Уследила је и „Сабља“ а затим потпуно онемогућавање сахране Слободана Милошевића. Не само да му је ускраћено гробно место, него му је свим средствима у Београду било забрањивано и место за излагање посмртних остатака. А на све то је уследио је потпуно „левичарски“ хепенинг са балонима, весељем и игром. Све те балонџије сада су понос и дика ДС левице и сви заједно су на листи „За европску Србију“.

Све наведено до ових избора сматрало се непријатељском борбом у којој се нису бирала средства. Сада се у новом виђењу уочава да се ту у ствари радило о сукобу на левици. Био је то спор око правоверности. Био је то сукоб око тога ко су бољи или већи левичари: они из ДС-а или они из СПС-а. Јер, како каже Борис Тадић, позивајући социјалисте да га подрже на власти: „Јасно је да и ДС и СПС идејно припадају Социјалистичкој Интернационали и да се обе странке залажу за социјалну правду, заштиту најугроженијих и једнаке шансе за сваког грађанина. У исто време, то су вредности на којима је конституисана Европска унија“.

Педигре левице и европејства, истовремено, СПС-у је доделио и сам Хавијер Солана. Ако још социјалисти прихвате као своје све горе описане тековине ДС левице и признају све своје леве грешке, ето стабилне владе Србије. Ако такав став социјалиста изостане и створи се нека другачије компонована стабилна влада, изостаће сва претходна признања социјалиста. Сукоб на левици наставиће се. Само социјалисти неће више бити левичари и европејци, већ „ретроградне снаге мрака које нас поново одвлаче у паклене деведесете“, када су владали социјалисти.

(Печат)